

Всяка събота, когато времето е хубаво, Лола и аз се разхождаме из, Сеняк и Дедине. Лекарят ѝ препоръчва колкото се може повече движение на чист въздух. Щом изплуваме от смога, се стараем да дишаме с пълни гърди. Гледаме къщите, зад които се виждат обширни градини. Избираме си дом. Кои ли са онези щастливци от вилите? Не ги мразим. Възхищаваме им се. За нас те са някакви особени избраници, които не познават мъките в квартирите под наем. Дълго стоим пред една вила в алпийски стил на улица "Пушкин" и разпределяме стаите. В приземието щяхме да приемаме приятели, ако разбира се имахме такива. Таванските стаички определихме за бъдещите си деца. В лявото крило определихме две стаи за всички онези, които като нас нямат жилище. Това щяха да бъдат преди всичко млади семейства С ДЕЦА. Семейства без деца не се приемат! Тук биха могли да живеят, докато не се уредят.

От една вила на улица "Голстой" достигаше кавга. Как могат да се карат сред такава красота? – питаше ме Лола.

Докато се разхождаме, милиционерите, които пазят резиденциите, ни гледат с подозрение.

Връщаме се пеша до нашия малък сладък ад.